

Núm. de Protocol: 93-039

S E N T E N C I A   NUM: 95-02

PARTS:

Apel.lant: Sr. J.S.P.

Representant: Sra. C.S.M.

Advocat: Sr. J.C.M.

Apel.lada: M.I.Govern

Representant i Advocada: Sra. M.V.T.

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: Lluís Saura Lluvià

Magistrats: Bernard Plagnet
Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 19 de gener de 1995.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número 93-039.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat Sr. **Albert Andrés Pereira**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- La sentència de data 11 de juliol de 1994 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i a les al·legacions de les parts, va estimar parcialment la demanda formulada pel Sr. J.S.P. contra el M.I. Govern, i va condemnar aquest darrer a abonar-li una indemnització de 18.871.020 pessetes, com a conseqüència de l'actuació administrativa que havia suposat un trencament del principi d'igualtat davant les càrregues públiques, en refusar al demandant una contraprestació per la cessió de determinats terrenys destinats a l'eixamplament de l'Avinguda Tarragona i vial contigu al riu Valira, que, en canvi, havia estat atorgada al propietari de la finca adjacent.

2.- Contra aquesta sentència, la part agent presentà recurs d'apel·lació el 21 de juliol de 1994, el qual va ésser posteriorment formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia. La recurrent sosté que la indemnització que li ha estat assenyalada és insuficient, ja que només comprèn la part de terreny cedida per a l'eixamplament de l'Avinguda Tarragona, mentre que es prescindeix de les superfícies destinades al vial contigu al riu Valira, respecte de les quals són aplicables els mateixos criteris que la sentència apel·lada pren en consideració quant als primers. A més, sol·licita que es condemni l'Administració al pagament dels interessos corresponents.

3.- Per la seva part, la representació del M.I. Govern va interposar també recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Batlles, sol·licitant la revocació de la mateixa per entendre que no s'havia produït un trencament del principi d'igualtat, ja que la causa de la cessió dels terrenys era diferent en els dos supòsits que l'esmentada sentència pren en consideració.

4.- Dels respectius escrits se'n va donar trasllat a la part contrària, les quals els van contestar en el sentit de sol·licitar la desestimació del recurs advers i l'estimació del propi, ratificant els arguments anteriorment formulats en defensa de les respectives pretensions.

5.- El dia 17 de novembre de 1994, tingué lloc l'acte de la vista oral, en el qual les parts van exposar allò més adient a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- El principi d'igualtat davant la llei constitueix una de les regles fonamentals de l'Estat de Dret i té com a objectiu assegurar que tots els ciutadans reben un idèntic tractament jurídic per part dels poders públics, de manera que resta exclosa tota forma de discriminació. Aquest principi, recollit ja a l'article 21 del Codi de l'Administració, ha estat incorporat al Títol II de la Constitució del Principat, relatiu als drets i llibertats, i en concret al seu article 6.1

D'altra banda, tal i com recorda la sentència impugnada, el trencament de la igualtat davant la llei i davant els serveis públics constitueix una de les causes que poden comprometre la responsabilitat administrativa, segons ho disposa l'article 59.3 del Codi de l'Administració, bé quan es refusa a alguna persona els avantatges atorgats a d'altres que es trobin en la mateixa situació, o bé quan li és imposada una càrrega superior a les que pesen sobre els altres ciutadans, sense que aquesta desigualtat de tracte pugui ser justificada per motius legítims.

Tercer.- En el cas que es planteja en aquest procés la part agent demana que es declari l'existència de responsabilitat administrativa pel fet de que no li va ser reconeguda cap mena d'indemnització per la cessió de determinats terrenys de la seva propietat, que havien de ser destinats a l'eixamplament de l'Avinguda Tarragona i del vial contigu al riu Valira, mentre que l'Administració ha concedit al propietari de la finca limítrofa, com a conseqüència d'una cessió feta per aquest amb idèntica finalitat, una compensació que importa la quantitat de cent milions de pessetes.

Com resulta dels antecedents d'aquesta resolució, la sentència apel·lada ha apreciat efectivament la concurrència d'un tractament discriminatori per part de l'Administració demandada, si bé ha limitat l'abast del mateix, entenent que només són equiparables les respectives situacions quant a la cessió dels terrenys contigus a l'Avinguda Tarragona, mentre que els destinats a l'obertura del vial del riu Valira, que

foren únicament cedit pel demandant, han de quedar exclosos atès que, al tractar-se de vials diferents, era possible que l'Administració emprés solucions també diferents.

Quart.- Resulten encertades les conclusions de la sentència impugnada quant a l'existència d'una actuació atemptatòria al principi d'igualtat, com a conseqüència del fet de que dos situacions equiparables han rebut un tractament radicalment diferent per part de l'Administració pública. En aquest sentit, cal considerar que l'identitat de situacions és especialment palesa pel fet de que es tracta de dos terrenys adjacents i, per tant, de característiques ben similars. D'altra banda, resulta igualment idèntic el destí que es pretén donar als terrenys cedit, finalitat que no és altra que l'obertura o eixamplament de vials en ambdós casos.

A més, cal remarcar el fet de que no és objecte de discussió en aquest procés una mera diferència quantitativa en les indemnitzacions atorgades per la cessió dels terrenys, la qual podria obeir simplement a una diferent situació o característiques de les finques, amb la lògica repercussió en el preu, sinó que es tracta d'unes actuacions administratives que descansen sobre principis totalment oposats, atorgant una compensació al propietari d'una finca i imposant al del solar adjacent una cessió totalment gratuïta.

En aquestes condicions, hem de concloure que el demandant ha sofert, com a conseqüència de la referida actuació administrativa, un perjudici qualificable com anormal i especial, que determina l'existència de responsabilitat de l'Administració.

Cinquè.- La representació del Govern argumenta que no es pot identificar la causa d'ambdues cessions, ja que el demandant va sol·licitar de l'Administració que es fixés la línia d'edificació de l'immoble de la seva propietat, amb la finalitat de vendre'l a un tercer per causa de la mala situació econòmica que patia en aquell moment, la qual cosa comportaria la gratuïtat de la cessió dels terrenys afectats per l'obertura de vials. Per contra, la cessió de part de la finca adjacent va tenir lloc a iniciativa del Govern, per tal de completar l'obra d'urbanització de l'Avinguda Tarragona, entenent la demandada que aquesta circumstància justifica el divers tractament que ha estat atorgat a cadascun dels supòsits.

Sobre aquesta qüestió cal tenir en compte, en primer lloc, la dificultat de considerar jurídicament admissible un argument que suposa que l'atorgament d'una

indemnització per la privació de la propietat dels administrats depengui en definitiva de la situació conjuntural en que aquells es puguin trobar, i d'una necessitat de vendre els seus immobles a tercers prèvia fixació de les línies d'edificació.

D'altra banda, la determinació de la causa no depèn tant dels motius que subjectivament han determinat l'actuació dels interessats, com de la finalitat objectiva de l'acte jurídic, és a dir, de la raó econòmico-jurídica de la transmissió patrimonial, que, en ambdós casos, no és altra que l'obtenció per part de l'Administració pública dels terrenys necessaris per a la realització d'una obra d'urbanització. Des del punt de vista objectiu no es pot apreciar, doncs, que existeixi una causa diferent entre la cessió de terrenys realitzada pel demandant i la que afectà la finca limítrofa.

Sisè.- El fet de que el demandant es veiés privat d'una part del terreny de la seva propietat, a banda i banda del mateix, amb la finalitat d'urbanitzar dos carrers diferents, com son l'Avinguda Tarragona i el vial contigu al riu Valira, mentre que el propietari de la finca adjacent només va cedir terrenys per a l'eixamplament de la primera, no pot suposar, tanmateix, una diferència de règim entre les cessions realitzades amb una i altra finalitat. En efecte, atès que ambdós carrers formen part del mateix pla viari, no es pot considerar que les condicions en que es va obtenir la cessió de terrenys amb destí a un i altre puguin ser substancialment diferents, éssent predicable també en aquest cas la identitat de causa que abans ha quedat exposada. En conseqüència, la indemnització que correspon al demandant ha de ser referida a la totalitat del terreny cedit, i en aquest sentit han de modificar-se els pronunciaments de la sentència apel·lada.

Setè.- Atès que el demandant va cedir un total de 745 m², mentre que el propietari de la finca adjacent ho va fer per un total de 731'28 m², obtenint una compensació xifrada en cent milions de pessetes, ha de ser reconeguda a favor d'aquell la indemnització corresponent, si bé amb el límit de la quantitat sol·licitada a l'escrit de demanda, d'acord amb el principi de congruència.

No es pot acceptar, per contra, la petició del Govern de que es determini que la seva obligació consisteix en realitzar una obra de construcció de murs perimètrics i de fonamentació de les mateixes característiques que la prevista per a la finca adjacent, ja que això no beneficiaria en absolut al demandant, el qual ja no és titular de l'immoble objecte

d'aquest recurs, com es desprèn dels documents aportats a les actuacions.

Vuitè.- Atesa l'eficàcia constitutiva d'aquesta resolució pel que fa a l'establiment de l'obligació del Govern d'indemnitzar al demandant, no és procedent donar lloc a l'abonament dels interessos de demora que aquest sol·licita.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Estimar parcialment el recurs d'apel·lació formulat pel Sr. J.S.P. contra la sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles d'11 de juliol de 1994, la qual es revoca pel que fa a l'import de la indemnització reconeguda a favor del demandant, la qual es fixa en la suma de 98.356.000 (noranta-vuit milions tres-centes cinquanta-sis mil) pessetes.

2n.- Desestimar el recurs que interposa el M.I. Govern contra l'esmentada sentència.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manen que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les
parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré